

Cirkuláció

I.

A szomszédasszony szőnyeget porol az udvaron,
rádiót hallgat, magában beszél. Kérdi, hol van nagyanyám,
nem érti, hogy a látóhatár mögött ragadt,
már nem jár a sárga busz,
és sebes a lába a gyalogláshoz.

II.

Az Öreg eltűnt.
Előbb álmatlanság, később papírhajók.
Sárga, kávéfoltos újságokból hajtogatta őket,
és a forró, gőzölgő kádvíz fölött elmerült bennük.
Idővel ő is el-eltűnedezett a víz fölött.
Azt mondják, őzzé változott,
amikor megkondultak a harangok.
Arany színben állt a fenyők árnyékában.
Aztán lerohant a hegyről a fénybe,
ahova nem megyünk.
Az asszony azóta naphosszat beszél.

III.

Volt egy ember, aki kaspókban
vitt levegőt a városiaknak. Meggazdagodott,
világgá ment, azt mondják, nyugatra.
Aki utána mennek, hajnalban indulnak
az erdőn keresztül, elkerülve a templomot,
a vének házait és a kakasokat.
Csak a felborzolt fű tud róluk, meg a fák.

IV.

Nagyanya félt, hogy elviszi a légszomj.
Egy nap elment ő is
egy múlt századi bőrönddel a kezében,
ígérgetve, hogy visszajön a sárga busszal,

és visszahozza a levegőt is,
csak az már nem lesz ugyanaz.

V.

Éjjelente játszom.
Hatalmasat szippantok, beleremegnek a függönyök.
A tüdőm megfeszül, majdnem kiszakad.
Szemeim düllednek, izzadok, viszket a testem.
Néha a rozsdás kád fenekét bámulom a víz alatt.
A zöld halak uszonyai arcomhoz simulnak.
Rég kitelepítettem őket az akváriumból,
felismerhetetlenné vált a tobzódó növényektől.
Amikor leengedem a vizet,
még percekig ugrálnak a kádban.

VI.

Ha dédanyám beül a karosszékbe rádiót hallgatni,
reggelig szól a zene,
csak a dunyha alá bújva tudok elaludni.
Éjjel zihálva csoszog a nappalin át a konyhába.
Nem bírja el magát.
Aztán sokáig nem jön elő,
békaszemével bámul a vitrinből.
Ha észreveszem, köddé válik.
Azt mondják, mindennek a levegőn nyereszkedő férfi az oka.
Meg az Öreg. Hogy nem ment el egészen,
amikor harsogni kezdtek a harangok.
Ennél többet senki sem mond, hiába kérdezek.
Dédanyám akkor is beszél, ha nem kérdezem.

VII.

A busz egyszer csak nem jött fel többé.
Szűz Mária azt mondja, ide úgysem jönne vissza senki.
Csak dédanya tudja, hogy megszólalt,
a többiek kitépnék a nyelvét.
Most kővé dermedten áll a templomkertben,
és hunyorgó szemmel nézi,
ahogy inszomniától fáradtan eltévesztjük az utcákat,
és falnak támaszkodva nagyokat lélegzünk.

Egyszer ki fog lépni a szoborból,
hogy csodát lásson.

VIII.

Az erdőben sűrűbb a levegő.
A fák érdes karjaikkal nyújtózkodnak az égig.
Némelyik eléri a felhőket,
pedig nincs kietlenebb hely az égi tereknél.
Ha beszélni tudnának, elmondanák,
él-e bárki a fölénk nőtt havas ormokon.
Hosszan faggatom őket titkaikról,
de csak leveleiket hullatják válaszul.

IX.

Egy nap a szomszédasszony nem jött ki többé.
A ház nyelhetette el,
barnán, gúnyosan bámultak az ablakai,
függönyei mereven csüngtek a görbe karnison.
Átmásztam a kerítésen, ekkor dédanya örülten verni
kezdte a vitrint, csörömpöltek a poros porcelánok.
Aznap csend volt a hegyen, mindenki őt hallgatta.
Káromkodva ordította, hogy jobb nem bolygatni a holtakat.
Őzek lepték el az utcákat, talán az Öreg is köztük volt.
Dédanyának csak a szeme maradt meg,
a szájából valaki más szólt.
Akkor félttem először.

X.

Egy gyerek buborékokat fúj az erdőben.
Legtöbbjük szétpattan a csupasz faágak közt,
de van, amelyik eléri a felhőket.
Nem tudjuk, kié a gyerek, nem hasonlít senkire.
Szűzanya is hallgat,
a színes tulipánokat nézi a templomkertben.
Kering valami az utcán,
ott van a házak között, a bőrünk alá kúszik.
Egyre vakítóbb a fény.
Mi van, ha minden káprázat?

XI.

Meghasadt házfalak, elvonuló őzek, költöző méhek.

A régi testekben új emberek élnek.

A hegy észrevétlen megnő,

a lenti fények kihunynak.

Meredek, megközelíthetetlen a lejtő,

elkerüljük a határt.

Azokról, akik elmentek, nem beszélünk,

nagyanyámról sem, aki nemrég feltűnt a vitrinben,

most dédanyával bámulnak, mint két porcelánfigura.

Várjuk, hogy szóljanak a harangok.

